

РЕШЕНИЕ

№ 7843

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 81 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА

при участието на секретаря НАТАША П. МЕРЕВА
като разглежда докладваното от СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА Гражданско дело
№ 20211110167069 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл.49
ЗЗД.

Ищецът ЗАД “БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ твърди, че е застраховател по полица № 47041752020002277 по имуществена застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ на МПС л.а. „Фолксваген“, модел „Кадди“ рег.№ СВ 3324 КА. На 20.07.2021г., П. А. Ж. управлявала л.а. по бул. „Константин Величков“ в гр.София. На кръстовището с ул. „Симеон“, водачът предприел маневра десен завой, при което предна лява гума попаднала в дълбока дупка до трамвайната линия. Гумата била срязана, а джантата повредена. Обстоятелството, което предизвикало ПТП било попадане на л.а. в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно. Във връзка с образуваната при ищеца преписка по щета № 470421212137486, извършен оглед и опис на причинени щети, с доклад на застрахователя е одобрена сумата 143,89 лева, която с платежно нареждане от 28.07.2021г. е преведена по сметка на „Вени и Ко“ ООД. Поддържа, че отговорен за настъпилото ПТП е ответникът СО, предвид неизпълнение на вменените му задължения за поддържането на общинските пътища. Твърди, че на 23.09.2021г. е изпратена регресна покана до ответника за възстановяване на заплатеното обезщетение, получена от Столична община на 28.09.2021г., който до завеждане на настоящата искова претенция не е платил дължимата сума. Ищецът моли за осъждане на ответника да заплати сумата 143,89 лева – заплатено застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва върху главницата от депозирането на исковата молба в съда. Претендират се и сторените в производството разноски.

Ответникът Столична община е получил препис от исковата молба, като е депозирал отговор в срока по чл. 131 ГПК, в който оспорва изцяло иска по основание и размер. Оспорва пасивната си легитимация, при твърдения, че поддръжката на трамвайните релси и сервитутът, който обхващат, са задължение на „Столичен електротранспорт“ АД. Оспорва представената с исковата молба декларация за настъпване на ПТП, при твърдения, че същата като частен документ, съдържащ изявление на заинтересовано лице, не е основание за ангажиране регресната отговорност на ответника. Оспорва застрахователната полица при твърдения, че същата не съдържа данни за лицата, чиито подписи са положени, респективно представителна власт на същите за сключване на договора. Прави възражение за съпричиняване от страна на водача на л.а., като твърди, че същият не е съобразил поведението си на пътя с конкретната пътна обстановка, арг. чл.20, ал.2 ЗДвП. Оспорва причинно-следствената връзка между процесното ПТП и твърдяното увреждане. Претендира разноски.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.410, ал.1, т.2 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 от Закона за задълженията и договорите

За възникване на регресното вземане в настоящия случай е необходимо да се установят следните факти: 1 наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; 2 в срока на застрахователното покритие на договора и вследствие на виновно и противоправно поведение на лице, за което отговаря ответникът /бездействието на негов служител във връзка със стопанисването, поддържането и ремонтирането на пътя/, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска; 3 в изпълнение на договорното си задължение застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение в размер на действителните вреди.

В тежест на ответника, при доказване на горните факти, е да докаже погасяване на дълга.

От приетата по делото застрахователна полица № 4704175202000277 от 11.01.2017г. се установява, че между ЗАД "Булстрад Виена Иншурънс груп", в качеството му на застраховател, от една страна, и "Райфайзен Лизинг България" ООД, в качеството му на собственик/застраховаш, от друга страна, е сключен договор за автомобилна застраховка "Булстрад Каско Стандарт" по отношение на процесния

автомобил марка „Фолксваген“, модел „Кадди“ рег.№ СВ 3324 КА, със срок на застрахователно покритие от 00:00 часа на 12.01.2017 г. до 00:00 часа на 12.01.2022г.

С отговора на исковата молба ответникът е посочил, че липсва валидно сключен застрахователен договор, тъй като процесната полица не съдържа данни за лицата, чиито подписи са положени, респективно имат ли те представителна власт, от което следвал извода, че липсват задължителни реквизити по смисъла на КЗ. По въпроса относно възраженията, с които ответникът по предявен суброгационен иск на застрахователя може да се защитава, е формирана съдебна практика, обективизирана в решение № 64/15.06.2010 г. по т. д. № 667/2009 г. на ВКС, I Т. О., решение № 184 от 07.04.2016 Г. по т. д. № 2744/2014 Г., Т. К., I Т. О. на ВКС, съгласно която в такива случаи ответникът е трето лице по отношение на застрахователното правоотношение и той би могъл да противопостави на застрахователя всички свои възражения, които има срещу застрахования. Той разполага с възможността да направи възражения, които се основават на застрахователното отношение, в това число и за липсата на валиден застрахователен договор, или за отсъствие на една от предпоставките, посочени в чл. 402 от ТЗ (отм.), респ. чл. 213, ал. 1 пр. 3 от КЗ /2006 г. /, сега чл. 410, ал. 1 КЗ.

В настоящия случай съдът намира за неоснователно въведеното с отговора на исковата молба възражение, че не е налице действителен застрахователен договор между ищеца и собственика на л.а. „Фолксваген“, модел „Кадди“ рег.№ СВ 3324 КА. В този смисъл следва да се посочи, че застрахователната полица е представена в цялост по делото и съдържа подписите на страните по нея, като липсват доказателства, които да сочат евентуална недействителност на договора. В подкрепа на този извод е и извънсъдебното поведение на самия застраховател-ищец, доколкото след уведомяването му за застрахователното събитие на 20.07.2021г. той е извършил заснемане, оглед и е изготвил опис - заключение на вредите по процесния автомобил във връзка със заведената пред него застрахователна щета № 470421212137486, като е признал и изплатил застрахователно обезщетение на застрахованото лице в размер на 143,89 лв., което не би сторил ако не е счел, че е налице влязъл в сила застрахователен договор, от който да се счита за обвързан. Ето защо, съдът намира, че наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/ към момента на твърдяното събитие е доказано по делото.

От представена по делото декларация за настъпване на застрахователно събитие /л.8 по делото/ се установява, че в срока на действие на процесния застрахователен договор – на 20.07.2021г. на територията на гр. София – при извършване на маневра десен завой от бул. "К. Величков" по ул. "Симеон" и при преминаване през трамвайните линии, лекият автомобил попада в несигнализирана и небезопасна

дупка на пътното платно, вследствие на което са настъпили щети – срязана предна лява и гума и деформирана лява джанта. Следва да се посочи, че процесната декларация за щета, подадено пред ищеца по повод процесния инцидент, макар да представлява частен свидетелстващ документ, който не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила, декларираното в него се потвърждава от останалите доказателства по делото – в това число от свидетелските показания и изслушаната по делото автотехническа експертиза.

Механизмът на ПТП се установява от събраните по делото гласни доказателствени средства чрез разпита на водача на увредения автомобил П. А. Ж., които съдът кредитира като обективни, последователни, резултат от преки възприятия на свидетеля. При разпита си в осз, проведено на 04.04.2023г. свидетелката потвърждава, че е участвала в процесното ПТП, като при десен завой от бул. „Константин Величков“ към „Св. Троица“ спукала гума и изкривила джанта на автомобила, преминавайки през голяма дупка, намираща се отстрани на трамвайната линия. Свидетелства, че препятствието не било означено и не било възможно да се избегне при десен завой.

Съдът намира, че по делото се установява, че пътният участък, на който е настъпило процесното ПТП е част от общинската пътна мрежа, както и че същият се стопанисва и поддържа от Столична община. Разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Закона за пътищата регламентира собствеността върху общинските пътища, като за титуляр на правото на собственост върху същите е определена Общината. На основание чл. 31 и от Закона за пътищата изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществява от общините. Следователно Столична община като собственик на общински пътища и задължено във връзка с поддръжката им лице се явява пасивно легитимирана по искове за вреди, причинени от небезопасени препятствия по пътната настилка. Същото се обосновава и от факта, че служители на ответника не са положили дължимата грижа да обезопасят препятствието на пътното платно, каквото се явява дупката като по този начин са предпоставили и настъпването на вредоносни последици от нея. Посочената дупка на пътното платно представлява "препятствие на пътя" по смисъла на параграф 1, т. 19 от ППЗДвП, тъй като нарушава целостта на пътното покритие и създава опасност за движението. Съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че отговорност за поддържането на пътния участък носи „Столичен електротранспорт“ ЕАД. По делото е представено писмо с изх. № 01-1093-1/01.11.2022г. до ответното дружество, от което се установява, че действително третото за спора лице – „Столичен електротранспорт“ ЕАД извършва проверки на релсовия път на територията на Столична община и предприема мерки за отстраняването им. Следва да се посочи, че по делото не се твърди, нито се установява процесното ПТП да е настъпило в резултат на съприкосновение между автомобила и трамвайните релси, като част от релсовия път, за поддръжката на които е ангажирано посоченото

дружество. Напротив, установява се от съвкупния анализ на събрания доказателствен материал, че се касае за неравност на пътната настилка, следователно Столична община като собственик на общинските пътища и задължено във връзка с поддръжката им лице, се явява пасивно легитимирана по предявени иски за вреди. За пълнота на изложението следва да се посочи и че ответникът не твърди наличие на облигационни отношения с третото за спора лице, във връзка с възлагане стопанисването и ремонта на процесния пътен участък, което евентуално би обусловило правото му да претендира обезщетение за неизпълнение на договорно задължение по смисъла на чл.82 ЗЗД от изпълнителя, но същото не изключва отговорността на Столична община на основание чл.49 ЗЗД за причинените при процесното ПТП вреди.

Същевременно доколкото по делото не се установява дупката да е била обезопасена с нарочен пътен знак, който да указва на водачите за същия, а и да е имало каквато и да е друга указателна табела или сигнализация, ответникът не е изпълнил задълженията си по чл. 31 ЗП и чл. 13 ЗДвП. Налице е бездействие на служителите на ответника, натоварени със задължението да сигнализират препятствията по пътя и да ги отстраняват, с което да обезпечават безопасността на движението, поради което и на основание чл. 49 ЗЗД, ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди.

По делото е прието и неоспорено заключението по изготвена САТЕ, което съдът при преценката си по реда на чл. 202 ГПК възприема като компетентно и обективно изготвено. От изводите на вещото лице се установява, че твърдените щети по застрахования автомобил се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на ПТП. Според експерта средната пазарна стойност на причинените имуществени вреди, в резултат на настъпилото ПТП, възлизат на 334,63 лева. Следователно, при съвкупна преценка писмените доказателства по делото, показанията на разпитаната свидетелка и експертното заключение по съдебно-автотехническата експертиза, както и при липсата на доказателства в различен смисъл, се налага извод за доказаност на твърдения от ищеца и описан в исковата молба механизъм на ПТП-то, както и начина на причиняване на вредите по застрахования при него лек автомобил „Фолксваген“, модел „Кадди“ рег.№ СВ 3324 КА. Съдът приема, че причината за настъпване на процесното ПТП безспорно се дължи на попадане на увредения автомобил в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, доколкото този факт се потвърждава както от показанията на свидетелката Ж., така и от подкрепящите ги изводи на експерта относно причината за реализирането му. В същото време не се установява твърдяното от ответника нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП от страна на водача на увредения автомобил, тъй като не се доказва автомобилът да се е движил с превишена или несъобразена с пътните условия скорост, която да не е позволила на водача да забележи своевременно дупката върху пътното платно или да спре, което с

доклада по делото е било разпределено в тежест на доказване именно на ответника. Действително посочената разпоредба задължава водачите на МПС да съобразяват скоростта на движение, наред с други фактори и със състоянието на пътя, с оглед възможността да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Легална дефиниция на "препятствие на пътя" е дадена в § 1, т. 19 от ДР на ППЗДвП, а именно: всяко нарушаване целостта на пътното покритие. За да е предвидимо това препятствие обаче, съответно за да се породи задължение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, е необходимо ответникът да е изпълнил задължението си да поддържа пътя в изправно състояние като сигнализира незабавно препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок, което няма данни да е било сторено. В този смисъл липсата на надлежна сигнализация за неравностите по пътя води до извод, че за водача на автомобила в конкретната ситуация изобщо не е възникнало задължение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП, неизпълнението на което да съставлява съпричиняване на вредите от негова страна. Да се приеме обратното, би означавало да се разреши на ответника да черпи права от собственото си неправомерно поведение, като се уважат противопоставените възражения за съпричиняване на вреди, настъпили именно в резултат на бездействието му при изпълнение на посочените по-горе задължения. Тук следва да се отбележи, че в дължимата грижа при управление на МПС не се включва изискване за знание за неравностите по пътя или презюмиране за наличие на такива. Необозначената и несигнализирана неравност не представлява предвидимо препятствие по смисъла на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, за да е налице задължение за водача да избира скоростта така, че да може да спре. Ето защо и съдът приема, че единствена причина за настъпилото ПТП с материални увреждания по автомобила, е наличието на несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно.

Предвид установяване на обстоятелството, че процесното ПТП е причинено в следствие на небезопасна неравност, намираща се на улица от уличната мрежа в населено място – гр. София, от което ПТП са настъпили процесните вреди, които са били обезщетени от застрахователя- ищец, то на основание чл. 410 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД застрахователят встъпва в правата застрахования срещу Столична община за вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото отстраняване. В настоящата хипотеза стойността на нанесените вреди по средни пазарни цени към датата на ПТП надхвърля размера на платеното от ищеца обезщетение, поради което следва да бъде възстановено заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение. Ответникът не доказва погасяване, поради което искът следва да бъде изцяло уважен, ведно със законната лихва върху главницата от подаването на исковата молба до погасяването.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 790 лева разноски по делото /държавна такса, възнаграждение за вещо лице, усвоен депозит за разпит на свидетел и адвокатско възнаграждение/.

Мотивиран от горното и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична Община, ЕИК: 000696327, със седалище: гр. София, ул. „Московска“ № 33, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“, ЕИК 000694286, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „Позитано“ № 5, на основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл.49 ЗЗД сумата **143,89 лева**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по договор за имуществена застраховка „Каско“, обективиран в полица № 47041752020002277 от 11.01.2017г., за застрахователно събитие, настъпило на 20.07.2021г. на бул. „Константин Величков“, гр. София, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 25.11.2021г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Столична Община, ЕИК: 000696327, седалище: гр. София, ул. „Московска“ № 33 **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“, ЕИК 000694286, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „Позитано“ № 5, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата **790 лева**, представляваща сторени разноски в производството по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____